

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021



Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Natuurbescherming	4
Waterwet	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Volksverzekeringen	9
Sociale zekerheid overig	10
TOZO, NOW, TOFA	12
Bestuursrecht overig	14
APV	14
Huisvesting	14
Vreemdelingenrecht	14
Asiel	14
Richtlijnen en verordeningen	18
Procesrecht	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 566

Conclusie staatsraden advocaat-generaal, 07-07-2021, 202006932/3/A3, 202002668/2/A3 en 202000475/2/A3

Awb 3:4

Opiumwet 13b

Huisvestingswet

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6, 8, Protocol I 1

EVENREDIGHEIDSTOETSING. OPIUMWET 13b. HUISVESTING. Conclusie staatsraden advocaat-generaal Widdershoven en Wattel over de evenredigheidstoets door de bestuursrechter.

[ECLI:NL:RVS:2021:1468](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/2021/RVS/2021:1468)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht: "Aanbeveling aan bestuursrechter: pas rechterlijke evenredigheidstoets aan".

JnB 2021, 567

Voorzieningenrechter ABRS, 07-07-2021, 202005432/1/R2 en 202005432/2/R2

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Awb 6:7

BEZWAARTERMIJN. I.c. vond de termijnoverschrijding plaats ten tijde van de door de Nederlandse overheid afgekondigde maatregelen in verband met de coronapandemie, welke maatregelen in de tweede helft van maart 2020 zijn ingegaan. Niet in geschil is dat in die periode, tijdens de bezwaartermijn, alle vestigingen van de rechtsbijstandverlener werden gesloten, behalve het hoofdkantoor dat alle post moest verwerken. Gelet op de uitzonderlijke situatie die zich niet eerder in Nederland had voorgedaan en de tijdens de bezwaartermijn afgekondigde beperkende maatregelen, valt te begrijpen dat de rechtsbijstandverlener van [appellant] in die periode niet was voorbereid op een tijdige verwerking van de post van alle vestigingen. Geoordeeld wordt dat onder deze omstandigheden de overschrijding van de bezwaartermijn verschoonbaar is.

[ECLI:NL:RVS:2021:1440](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/2021/RVS/2021:1440) ((nog) niet gepubliceerd op www.Rechtspraak.nl)

JnB 2021, 568

Voorzieningenrechter ABRS, 06-07-2021 (publ. 07-07-2021), 202101593/1/R2 en 202101593/3/R2

college van burgemeester en wethouders van Veldhoven.

Awb 3:10 e.v.

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Omgevingsvergunning. I.c. heeft de rechtbank het beroep van de Stichting ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Verwijzing naar het arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021 (Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2021/7)) en de uitspraak van de ABRS van 4 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:953](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/2021/RVS/2021:953)).

[ECLI:NL:RVS:2021:1438](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/2021/RVS/2021:1438)

JnB 2021, 569

Voorzieningenrechter ABRS, 06-07-2021, 202103966/3/R3

college van burgemeester en wethouders van Rijswijk, verzoeker.

Awb 6:16, 6:19, 6:24

HOGER BEROEP. Gelet op artikel 6:16 van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 6:24 van de Awb, heeft de wetgever ervoor gekozen om geen schorsende werking toe te kennen aan het instellen van hoger beroep. Daarom geldt ook indien ter zake nog een hogerberoepsprocedure aanhangig is als uitgangspunt dat na vernietiging van een op aanvraag genomen besluit een nieuw besluit wordt genomen. Bovendien is het in het belang van een efficiënte en finale geschilbeslechting dat een nieuw besluit wordt genomen, zodat dit besluit met toepassing van artikel 6:19 van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 6:24 van die wet, in het kader van het hoger beroep kan worden beoordeeld. Indien de aangevallen uitspraak naar aanleiding waarvan het nieuwe besluit is genomen in hoger beroep niet in stand blijft, komt aan dit besluit de grondslag te ontvallen en zal het worden vernietigd.

[ECLI:NL:RVS:2021:1446](#) ((nog) niet gepubliceerd op www.Rechtspraak.nl)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 570

Conclusie staatsraden advocaat-generaal, 07-07-2021, 202006932/3/A3, 202002668/2/A3 en 202000475/2/A3.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. AWB. EVENREDIGHEIDSTOETS. Conclusie staatsraden advocaat-generaal Widdershoven en Wattel over de evenredigheidstoets door de bestuursrechter.

[ECLI:NL:RVS:2021:1468](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht: "Aanbeveling aan bestuursrechter: pas rechterlijke evenredigheidstoets aan".

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 571

ABRS, 07-07-2021, 202004686/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Oldambt.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.22 lid 1

WABO-milieu. Uit het besluit tot vergunningverlening en de daarbij behorende bescheiden moet duidelijk blijken wat de omvang van de inrichting is, waar de grens van de inrichting loopt en hoe het terrein van de inrichting is ingedeeld. Dit brengt het vereiste van rechtszekerheid mee en volgt ook uit artikel 2.22, eerste lid, van de Wabo, waarin is bepaald dat in een omgevingsvergunning het project en de activiteiten waarop het betrekking heeft duidelijk worden beschreven.

[ECLI:NL:RVS:2021:1459](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 25-06-2021 (publ. 06-07-2021), SHE 20/1718

([ECLI:NL:RBOBR:2021:3014](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 01-06-2021 (publ. 06-07-2021), SGR 21/2587

([ECLI:NL:RBDHA:2021:6362](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 572

MK ABRS, 07-07-2021, 201903159/1/R2

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5, 3.8, 3.10

NATUURBESCHERMING. SOORTEN. HANDHAVING. DASSEN. Reikwijdte artikel 3.10, eerste lid, onder b, van de Wnb. Voorop staat dat foerageergebieden in beginsel niet worden beschermd via het soortenbeschermingsregime van de Wnb. De eerste uitzondering betreft gevallen waarbij een foerageergebied samenvalt met een vaste voortplantings- of rustplaats. De tweede uitzondering betreft gevallen waarbij essentiële foerageergebieden die niet samenvallen met een vaste voortplantings- of rustplaats zodanig worden aangetast dat daardoor de functionaliteit van de vaste voortplantings- of rustplaatsen van de betrokken diersoort wordt aangetast. Verwijzing naar ABRS 10-01-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:12](#). Deze interpretatie volgt de Afdeling nu ook ten aanzien van het in artikel 3.10, eerste lid, onder b, neergelegde verbod.

[...] 6. Das en Boom en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college onvoldoende heeft onderbouwd dat [appellante sub 1] een overtreding heeft begaan. Zij voeren aan dat de rechtbank niet de juiste maatstaf heeft toegepast bij de beoordeling of artikel 3.10, eerste lid, onder b, van de Wnb is overtreden. Volgens hen is niet alleen sprake van een overtreding als dassen vanwege de aantasting van essentieel foerageergebied een vaste voortplantings- of rustplaats zullen verlaten, zoals bijvoorbeeld wordt vereist in de uitspraak van 14 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2439](#), onder 116.3, maar ook als de ecologische functionaliteit van die plaats daardoor anderszins wordt aangetast. Dit blijkt volgens Das en Boom en anderen uit de uitspraak van de Afdeling van 10 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:12](#), onder 9.2.

6.1. De Afdeling overweegt het volgende over de reikwijdte van artikel 3.10, eerste lid, onder b, van de Wnb. Deze bepaling verbiedt het om opzettelijk de vaste voortplantings- of rustplaatsen van dassen te beschadigen of te vernielen.

6.2. Voorop staat dat foerageergebieden in beginsel niet worden beschermd via het soortenbeschermingsregime van de Wnb, zoals ook al het geval was onder het daarvoor geldende

regime van de Flora- en faunawet (hierna: Ffw). Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling over artikel 11 van de Ffw, op grond waarvan het verboden was om voortplantings- of vaste rust- of verblijfplaatsen van beschermde dieren te vernielen of te verstoren, golden op dit uitgangspunt twee uitzonderingen.

6.3. De eerste uitzondering betreft gevallen waarbij een foerageergebied samenvalt met een vaste voortplantings- of rustplaats. De rechtbank heeft vastgesteld dat die situatie zich in deze zaak niet voordoet. Er liggen namelijk geen vaste voortplantings- en rustplaatsen van dassen op de percelen waar [appellante sub 1] wil uitbreiden. Das en Boom en anderen hebben dat in hun hoger beroep ook niet bestreden.

6.4. De tweede uitzondering betreft gevallen waarbij essentiële foerageergebieden die niet samenvallen met een vaste voortplantings- of rustplaats zodanig worden aangetast dat daardoor de functionaliteit van de vaste voortplantings- of rustplaatsen van de betrokken diersoort wordt aangetast. Onder een essentieel foerageergebied wordt daarbij verstaan: een foerageergebied dat van wezenlijk belang is voor het functioneren van de voortplantings- of rustplaats wanneer er geen alternatieve foerageergebieden zijn om eventuele aantasting daarvan op te vangen (onder meer de hiervoor vermelde uitspraak van 10 januari 2018, onder 9.1).

6.5. De Afdeling heeft in de voormelde uitspraak van 10 januari 2018, onder 9.2, overwogen dat zij deze interpretatie volgt ten aanzien van artikel 3.5 van de Wnb, dat gaat over soorten genoemd in de Habitatrichtlijn.

6.6. De Afdeling volgt deze interpretatie nu ook ten aanzien van het in artikel 3.10, eerste lid, onder b, neergelegde verbod. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat die bepaling gelijklopend is aan artikel 3.5, vierde lid, van de Wnb, met dien verstande dat de laatste bepaling ook niet-vaste voortplantings- en rustplaatsen omvat en geen opzet vereist. Ook neemt de Afdeling in aanmerking dat uit de geschiedenis van totstandkoming van deze bepalingen (Kamerstukken II 2011/12, 33 348, nr. 3) niet blijkt dat de wetgever heeft beoogd dat essentiële foerageergebieden wel onder het bereik van artikel 3.5 vallen maar niet onder het bereik van artikel 3.10.

6.7. Das en Boom en anderen werpen ook de vraag op wanneer in een geval als dit, waarin de soort gebruik maakt van een vaste voortplantings- of rustplaats, de aantasting van foerageergebied met zich brengt dat de functionaliteit van die plaatsen wordt aangetast. Met de door Das en Boom en anderen aangehaalde zinsnede dat de betrokken soort deze plaatsen om die reden "zullen verlaten" wordt bedoeld dat de aantasting van het foerageergebied in een geval als dit gevolgen moet hebben voor het aantal dieren dat gebruik kan maken van de vaste voortplantings- en verblijfplaats. Als de aantasting van het foerageergebied tot gevolg heeft dat de dassenclan op één moment in zijn geheel van deze plaats vertrekt, of tot gevolg heeft dat de omvang van die groep geleidelijk afneemt, bijvoorbeeld omdat het reproductievermogen vermindert, dan wordt daardoor de functionaliteit van de vaste voortplantings- of rustplaatsen aangetast. De hiervoor onder 6.4 vermelde definitie van essentieel foerageergebied impliceert al dat het verlies daarvan met zich brengt dat de functionaliteit van de vaste voortplantings- of rustplaatsen wordt aangetast. Voor zover Das en Boom en anderen betogen dat ook sprake kan zijn van een overtreding van artikel 3.10, eerste lid, onder b, van de Wnb als foerageergebied wordt aangetast zonder dat dit tot gevolg heeft dat het aantal dieren dat van de vaste voortplantings- of rustplaatsen gebruik kan maken afneemt, ziet de Afdeling geen grond om dit standpunt te volgen. Dit valt niet af te leiden uit de uitspraak van 10 januari 2018 en artikel 3.10, eerste lid, onder b, van de Wnb biedt voor die uitleg ook anderszins geen aanknopingspunten. De Afdeling ziet in wat is aangevoerd dan ook geen grond om te oordelen dat de rechtbank het vorenstaande niet heeft onderkend en een te beperkte uitleg heeft gegeven aan artikel 3.10, eerste lid, onder b, van de Wnb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1457](#)

JnB 2021, 573

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 23-06-2021 (publ. 7-7-2021), UTR 21/2569-1

het college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Wet natuurbescherming

NATUURBESCHERMING. SOORTEN. HANDHAVING. KONIKPAARDEN. Het vangen van konikpaarden is niet gereguleerd in de Wet natuurbescherming of in een andere bestuursrechtelijke regeling. Dat betekent dat gedeputeerde staten niet bevoegd zijn om handhavend op te treden tegen Staatsbosbeheer. Of het vangen van de paarden moet worden aangemerkt als populatiebeheer is zonder overtreding niet meer relevant. Kortom: de wetgever heeft ervoor gekozen om konikpaarden geen wettelijke bescherming te geven. De rechter heeft zich aan die keuze te houden. Hoewel de Oostvaardersplassen een uniek gebied is, is dat geen reden om te zeggen dat de rechter buiten de wetgever om bescherming moet bieden aan het konikpaard.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:2892](https://ecli.nl/RBMNE:2021:2892)

JnB 2021, 574

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 18-06-2021 (publ. 5-7-2021), SGR 21/2977

college van Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb)

Wet stikstof

NATUURBESCHERMING. STIKSTOF. HANDHAVING. Uitbreiding veehouderij met vleesvarkensstal. Nu i.c. sprake is van een activiteit met een relatief beperkte stikstofdepositie die – naar het zich laat aanzien – binnen afzienbare tijd kan worden gelegaliseerd en van een situatie waarin handhavend optreden voor belanghebbende grote gevolgen zou hebben, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat handhavend optreden in dit geval onevenredig zou zijn in verhouding tot de daarmee te dienen belangen.

[...] [Afwijzing verzoek] om op grond van de Wnb handhavend op te treden tegen de uitbreiding van een veehouderij met een vleesvarkensstal.

[...] 6.1 Nu belanghebbende niet beschikt over de Wnb-vergunning die vereist is voor de exploitatie en uitbreiding van zijn veehouderij, is sprake van een overtreding. Verweerder is bevoegd hiertegen handhavend op te treden.

[...] 6.3 Niet in geschil is dat thans geen sprake is van concreet zicht op legalisering. Ook de voorzieningenrechter gaat daarvan uit.

[...] 6.6 Ter zitting is door belanghebbende toegelicht dat handhavend optreden grote gevolgen voor de bedrijfsvoering van zijn veehouderij zal leiden. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding te twijfelen aan de juistheid van deze toelichting.

6.7 Daarnaast is van belang dat naar verwachting binnenkort de Wet stikstof in werking zal treden. Deze wet is op 9 maart 2021 door de Eerste Kamer aangenomen en op 24 maart 2021 in het Staatsblad gepubliceerd. [...]

6.8 Uit de tekst van artikel 1.13a van de Wet stikstof en de geschiedenis van de totstandkoming hiervan, blijkt duidelijk dat het de intentie van de wetgever is om partijen die destijds te goeder trouw hebben gehandeld binnen afzienbare tijd een mogelijkheid tot legalisatie te bieden. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter behoort ook belanghebbende tot de hier bedoelde groep, nu niet in geschil is dat hij in 2015 een geldige PAS-melding heeft gedaan.

6.9 Verder acht de voorzieningenrechter in het kader van de evenredigheidstoets van belang dat verweerder de verwachting heeft uitgesproken dat begin 2022 voldoende stikstofruimte beschikbaar zal zijn om de eerste PAS-melders een Wnb-vergunning te verlenen. Daarbij heeft verweerder toegelicht dat bij dit traject voorrang zal worden verleend aan PAS-melders die, zoals belanghebbende, verwickeld zijn in een handhavingstraject. Voorts is niet in geschil dat belanghebbende bij de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland tijdig alle informatie heeft aangeleverd die nodig is om zijn verzoek om legalisering te beoordelen. Er mag daarom bij de huidige stand van zaken van uitgegaan worden dat aan belanghebbende naar alle waarschijnlijkheid begin 2022 een Wnb-vergunning wordt verleend, waarmee de thans bestaande overtreding zal worden beëindigd.

6.10 Nu sprake is van een activiteit met een relatief beperkte stikstofdepositie die – naar het zich laat aanzien – binnen afzienbare tijd kan worden gelegaliseerd en van een situatie waarin handhavend optreden voor belanghebbende grote gevolgen zou hebben, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat handhavend optreden in dit geval onevenredig zou zijn in verhouding tot de daarmee te dienen belangen. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:6327](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 575

ABRS, 07-07-2021, 202004803/1/R1

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier.
Waterwet 1.1 lid 1

Keur Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier 2016 (hierna: de Keur) 3.6

WATERWET. Afwijzing handhavingsverzoek. Bij het ontbreken van een omschrijving van het begrip "onttrekkingsinrichting" in de Keur zelf, dient voor de uitleg daarvan aansluiting te worden gezocht bij de begripsomschrijving in de Waterwet. Dat betekent dat het in artikel 1.1, aanhef en onder h, van de Keur gehanteerde begrip "onttrekkingsinrichting" moet worden gelezen als een "inrichting of werk, bestemd voor het onttrekken van grondwater".

Besluit waarbij het college een verzoek van [appellant sub 1] en anderen om handhaving heeft afgewezen. [...]

2.1. [appellant sub 1] en anderen betogen dat de rechtbank miskent dat het college bevoegd is om handhavend op te treden, omdat er voor het aanbrengen van de verticale drains een watervergunning is vereist. Zij stellen dat het zonder watervergunning onttrekken van grondwater in strijd is met artikel 3.6 van de Keur. [...]

2.3. De Afdeling stelt vast dat het begrip "onttrekkingsinrichting" niet is gedefinieerd in de Keur. In artikel 1.1, eerste lid, van de Waterwet, op welke wet de Keur is gebaseerd, is het begrip "onttrekken van grondwater" gedefinieerd als "onttrekken van grondwater door middel van een onttrekkingsinrichting". Het begrip "onttrekkingsinrichting" is in hetzelfde artikellid van de Waterwet gedefinieerd als "inrichting of werk, bestemd voor het onttrekken van grondwater". Bij het ontbreken van een omschrijving van het begrip "onttrekkingsinrichting" in de Keur zelf, dient voor de uitleg daarvan aansluiting te worden gezocht bij de begripsomschrijving in de Waterwet. Dat betekent dat het in artikel 1.1, aanhef en onder h, van de Keur gehanteerde begrip "onttrekkingsinrichting" moet worden gelezen als een "inrichting of werk, bestemd voor het onttrekken van grondwater". Gelet

daarop acht de Afdeling voor het antwoord op de vraag of sprake is van vergunningplichtig onttrekken van grondwater in de zin van het eerste lid van artikel 3.6 van de Keur, bepalend of het grondwater wordt onttrokken door middel van een inrichting of werk, bestemd voor het onttrekken van grondwater.

De Afdeling is van oordeel dat de 1.200 verticale drains niet een zodanige inrichting of een zodanig werk vormen, en dat het grondwater in verband daarmee niet wordt onttrokken in de zin van het eerste lid van artikel 3.6 van de Keur. Dit betekent dat het slaan van de drains niet valt onder de verbodsbepaling van artikel 3.6, eerste lid, van de Keur. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat in de toelichting bij artikel 3.6 van de Keur is vermeld dat het verbod betrekking heeft op het actief onttrekken of infiltreren van grondwater aan of in een grondwaterlichaam, en niet op het laten wegzijgen of afstromen van regen- of drainagewater. De verticale drains zorgen er in dit geval voor dat het grondwater op natuurlijke wijze uit de bodem omhoog komt, waarna het vervolgens weg zijgt. Bij dit proces vindt er geen actieve handeling plaats, zodat het water in die zin niet geforceerd wordt onttrokken aan de bodem. Weliswaar is het slaan van de drains een actieve handeling, zoals [appellant sub 1] en anderen op zich terecht stellen, maar de werking daarvan is niet actief. De werking van de verticale drains is aan te merken als drainage. De enkele omstandigheid dat het in dit geval om een groot aantal drains gaat, maakt dit niet anders.

Artikel 3.5 dat ziet op drainage van hoeveelheden water is in de Keur gereserveerd, maar daaraan is in de Keur voortsnog geen invulling gegeven. Het college van hoofdingelanden van het hoogheemraadschap is daartoe ook niet verplicht. Zoals ook is vermeld in de modelkeur 2012 van de Unie van Waterschappen, is een verbodsbepaling ten aanzien van drainage facultatief en dient een verbodsbepaling ten aanzien van drainage goed te worden gemotiveerd. Voor drainage geldt er op grond van de Keur geen vergunningplicht. Dit betekent dat de gemeente door het zonder watervergunning aanbrengen en gebruiken van verticale drains niet in strijd heeft gehandeld met de Keur.

Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat er voor het college geen grondslag is om handhavend op te treden tegen de gemeente, zodat het door [appellant sub 1] en anderen ingediende verzoek om handhaving door het college terecht is afgewezen. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1464](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 576

MK CRvB, 02-06-2021 (publ. 08-07-2021), 18/4184 WAZ-PV

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet zwangerschaps- en bevallingsuitkering voor zelfstandigen (ZEZ-uitkering)

Inkomensbesluit WAZ 10 lid 4

ZEZ-UITKERING. INKOMENSBSLUIT WAZ. HARDHEIDSCLAUSULE. Ter zitting heeft het Uvw erkend dat het nieuwe beleid dat zij hanteren naar aanleiding van de uitspraak van de Raad van 27 juli 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2461](#), en dat met terugwerkende kracht werkt, ten aanzien van bestreden besluit II – zoals het er ligt – ten onrechte niet in acht is genomen. Dit beleid (werkwijze) houdt in dat er een ruimere uitleg wordt gegeven aan de hardheidsclausule in artikel 10, vierde lid, van het Inkomensbesluit WAZ. De referteperiode kan voortaan met

toepassing van deze bepaling worden verlegd naar uiterlijk de twaalf maanden voorafgaande aan de ingangsdatum van het ZEZ-recht. Aldus kan ook een (deel) van de winst over het boekjaar waarin het recht op uitkering ontstaat in aanmerking worden genomen. Dat betekent dat aan het bestreden besluit II een motiveringsgebrek kleeft en het besluit wordt vernietigd. Het Uvw zal een nieuw besluit moeten nemen en het recht op basis van nog te ontvangen inkomensgegevens opnieuw moeten gaan berekenen.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1612](https://ecli.nl/crvb:2021:1612)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 577

MK CRvB, 06-05-2021 (publ. 05-07-2021), 19/2173 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 14 lid 3

Awb 4:6

Beleidsregel SB1076

KINDERBIJSLAG. Anders dan de rechtbank en de SvB is de Raad van oordeel dat artikel 14, derde lid, van de AKW niet rechtstreeks van toepassing is op een verzoek om terug te komen van een rechtens onaantastbaar geworden besluit. De SvB heeft zich dan ook ten onrechte niet bevoegd geacht om de aanspraak van appellante over het vierde kwartaal van 2015 opnieuw inhoudelijk te beoordelen.

De SvB heeft ten onrechte gesteld dat de toekenning van een verblijfsrecht aan appellante geen nieuw feit is in de zin van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. Bestreden besluit berust niet op een deugdelijke motivering.

4.1. [...] Tussen partijen is [...] uitsluitend in geschil of de SvB terecht heeft geweigerd, naar aanleiding van het verzoek van appellante van 13 juli 2017 aan appellante kinderbijslag toe te kennen over het vierde kwartaal van 2015. Aan die weigering ligt als meest verstrekkende standpunt van de SvB ten grondslag dat artikel 14, derde lid, van de AKW in de weg staat aan een dergelijke toekenning. Subsidiair stelt de SvB dat aan het verzoek geen nieuw feit ten grondslag is gelegd en dat het besluit van 21 augustus 2015 niet evident onjuist was.

4.2. Anders dan de rechtbank en de SvB is de Raad van oordeel dat artikel 14, derde lid, van de AKW niet rechtstreeks van toepassing is op een verzoek om terug te komen van een rechtens onaantastbaar geworden besluit. Met een dergelijk verzoek wil de verzoeker een bestuursorgaan bewegen tot heroverweging van een in het verleden genomen besluit op basis van de oorspronkelijk ingediende aanvraag. Aan het bestuursorgaan wordt gevraagd te onderzoeken of op de datum van het oorspronkelijke besluit een ander besluit zou zijn genomen als op dat moment alle feiten en omstandigheden bekend waren geweest en op correcte wijze in de beoordeling waren betrokken. Doel van het verzoek is dan, dat het reeds tot stand gekomen rechtsgevolg van het oorspronkelijke besluit wordt veranderd vanaf een datum in het verleden, waarbij mede van belang is dat aan het oorspronkelijke besluit al een aanvraag ten grondslag lag. Rechtstreekse toepassing van artikel 14, derde lid, van de AKW, waarbij de maximaal te verlenen terugwerkende kracht wordt berekend vanaf de datum van het verzoek om terug te komen van het rechtens onaantastbare besluit, miskent zowel

de strekking van dit verzoek als de omvang van de discretionaire bevoegdheid van het bestuursorgaan bij de beoordeling van een dergelijk verzoek. De Svb heeft zich dan ook ten onrechte niet bevoegd geacht om de aanspraak van appellante over het vierde kwartaal van 2015 opnieuw inhoudelijk te beoordelen.

4.3. De Svb heeft ten onrechte gesteld dat de toekenning van een verblijfsrecht aan appellante geen nieuw feit is in de zin van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. Naar het oordeel van de Raad moet in dit geval de verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM wel degelijk worden aangemerkt als een nieuw feit. Deze toekenning had immers op 21 augustus 2015 nog niet plaatsgevonden en kon daarom ook niet de grondslag vormen voor het instellen van rechtsmiddelen. Dat appellante daarnaast, achteraf beschouwd, wellicht tevens al van rechtswege beschikte over een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, maakt dit niet anders. Dat er in dit geval sprake is van een nieuw feit, brengt met zich mee dat de door de Svb genoemde beleidsregel SB1076 in dit geval niet van toepassing is.

4.4. Geconstateerd moet worden dat het bestreden besluit niet op een deugdelijke motivering berust. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De aangevallen uitspraak en het bestreden besluit moeten dan ook worden vernietigd. [...]

4.6. Gelet op 4.1 tot en met 4.5 moeten, zoals gezegd, de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit worden vernietigd. Aan de Svb zal worden opgedragen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit op bezwaar te nemen met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:1576](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 578

MK CRvB, 01-07-2021 (publ. 08-07-2021), 19/4404 ZVW

CAK

EVRM Twaalfde Protocol 1

IVBPR 26

Wfsv 64

Zvw 70

ZVW. GEMOEDSBEZWAARDE. CAK heeft terecht geweigerd de zorgkosten van appellant te vergoeden voor zover die het saldo van bijdragevervangende belasting te boven gingen.

4.2.1. In geding is verder of de in 4.2.3 te beschrijven regeling voor gemoedsbezwaarden een verboden onderscheid maakt tussen gemoedsbezwaarden en verzekeringsplichtigen op grond van de Zvw. De Raad begrijpt dat appellant artikel 70 van de Zvw discriminerend vindt omdat voor gemoedsbezwaarden uitsluitend wordt voorzien in een vergoeding van ziektekosten tot het opgebouwde saldo van de bijdragevervangende belasting, terwijl aan Zvw-verzekerden ook ziektekosten worden vergoed die de betaalde premies te boven gaan. Dit zou in strijd zijn met artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. [...]

4.2.6. De Raad constateert dat appellant wilde worden uitgezonderd van (onder andere) de verzekeringsplicht voor de Zvw, die een uitdrukking is van collectieve solidariteit op het gebied van medische kosten. Door appellant als gemoedsbezwaarde te erkennen is de overheid tegemoet gekomen aan de – al dan niet als levensovertuiging te kwalificeren – opvatting van appellant. Op die manier is appellant immers niet langer verplicht tot deelname aan die collectieve solidariteit. In plaats daarvan moet appellant jaarlijks een bijdragevervangende belasting afdragen ter hoogte van de door de verzekeringsplichtige verschuldigde inkomensafhankelijke premie Zvw. De door verzekerden verschuldigde nominale premie blijft buiten de berekening van de bijdragevervangende belasting. Met deze belasting spaart appellant voor vergoeding van zijn eigen ziektekosten. Appellant draagt niet bij aan ziektekosten van anderen. Daar staat tegenover dat anderen ook niet bijdragen aan de ziektekosten van appellant. Appellant moet zijn ziektekosten zelf dragen, voor zover die hoger zijn dan de door hem betaalde bijdragevervangende belasting. Anderen wentelen dus hun ziektekosten niet af op appellant en appellant wentelt zijn ziektekosten niet af op anderen. Dit is precies de situatie die appellant heeft gewild toen hij erkenning vroeg als gemoedsbezwaarde. Het is ook de situatie die de wetgever blijkens 4.2.3 heeft bedoeld.

4.2.7. Omdat appellant zich, vanwege zijn voorkeur voor zelfredzaamheid, willens en wetens heeft onttrokken aan de collectieve solidariteit op het gebied van ziektekosten, kan hij voor de toepassing van de Zvw redelijkerwijs niet worden vergeleken met een verzekeringsplichtige op grond van de Zvw. Van een verboden ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen is alleen al daarom geen sprake. De Raad hoeft dan de vraag niet meer te beantwoorden of de regeling voor gemoedsbezwaarden voldoet aan de vereisten van proportionaliteit en subsidiariteit.

4.2.8. Op de zitting bij de Raad heeft appellant nog aangevoerd dat hij twintig jaar zonder problemen gebruik heeft gemaakt van de regeling voor gemoedsbezwaarden. In 2015 moest hij echter halsoverkop worden afgevoerd naar het ziekenhuis, zodat hij niet zelf heeft kunnen beslissen over de medische ingrepen die hebben plaatsgevonden. Deze medische calamiteit en de nasleep daarvan hebben ertoe geleid dat appellant inmiddels een aanzienlijke schuld heeft in verband met zorgkosten. Deze schuld drukt zwaar op appellant, omdat hij van een bijstandsuitkering moet leven en voor ziektekosten geen bijzondere bijstand ontvangt. De Raad begrijpt dat appellant vindt dat artikel 70 van de Zvw in zijn bijzondere situatie zo onbillijk uitpakt dat voor hem een uitzondering moet worden gemaakt op die bepaling.

4.2.9. Artikel 120 van de Grondwet verbiedt de rechter, een formele wetsbepaling zoals artikel 70 van de Zvw te toetsen aan algemene rechtsbeginselen. Verder is het de rechter verboden zijn eigen belangenafweging in de plaats te stellen van een belangenafweging die de wetgever al heeft gemaakt. Maar als er in een concreet geval bijzondere omstandigheden zijn waarmee de wetgever geen rekening heeft gehouden, hoeft de rechter de wet niet strikt toe te passen. De rechter mag in zo'n geval van de wet afwijken, als door een strikte wetstoepassing een fundamenteel rechtsbeginsel zou worden geschonden.

4.2.10. De Raad ziet in de situatie van appellant geen bijzondere omstandigheden waarmee de wetgever geen rekening heeft gehouden. De Raad verwerpt de stelling van appellant dat de toepassing van artikel 70 van de Zvw in zijn geval leidt tot een resultaat dat de wetgever niet heeft gewild. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever er rekening mee heeft gehouden dat gemoedsbezwaarden alleen een vergoeding van hun ziektekosten zouden krijgen tot het bedrag van de bijdragevervangende belasting die zij zouden betalen. De Raad verwijst hiervoor naar punt 4.2.4 en punt 4.2.6 van deze uitspraak. Verder behoren medische calamiteiten waarbij onmiddellijk moet worden ingegrepen en die leiden tot hoge kosten, tot de voorzienbare risico's van het leven. Onder

andere met het oog op dergelijke risico's is voor ziektekosten een stelsel van collectieve solidariteit gecreëerd. De wetgever moet worden geacht zich bewust te zijn geweest van dergelijke risico's toen hij de regeling voor gemoedsbezwaarden tot stand bracht.

4.2.11. Gelet op 4.2.1 tot en met 4.2.10 heeft CAK terecht geweigerd de zorgkosten van appellant te vergoeden voor zover die het saldo van bijdragevervangende belasting te boven gingen. Ook voor het overige slaagt het hoger beroep niet. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

ECLI:NL:CRVB:2021:1601

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 579

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 01-07-2021 (publ. 07-07-2021), BRE 20/9466 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (Now-2) 5, aanhef en onder d, 10 lid 2

NOW-2. Nu eiseres niet tijdig de aanvraag heeft ingediend heeft het UWV de aanvraag van eiseres op goede gronden afgewezen. De Now-regeling kent geen hardheidsclausule zodat het verzoek van eiseres om coulance ook niet kan worden gehonoreerd.

6. Uit de door de minister gegeven toelichting op de digitale aanvraagprocedure blijkt dat de Now-subsidie niet via het werkgeversportaal (met e-herkenning) kan worden aangevraagd. Er is een aparte aanvraagprocedure voor de Now-subsidie via een link op de UWV-website. Aan de door eiseres in bezwaar overgelegde uitdraai van de e-herkenningsinlogpagina komt daarom geen betekenis toe. Uit de gegeven toelichting en de door de minister overgelegde schermprint blijkt dat eiseres tijdens de aanvraagperiode van de Now-2 geen aanvraag heeft gedaan via het aparte aanvraagportaal voor de Now-2. Blijkens een overgelegde uitdraai uit een dossier van een andere onderneming heeft de minister duidelijk gemaakt dat ook een nog niet afgeronde aanvraag zichtbaar is in het systeem zodra een werkgever het loonheffingsnummer heeft ingevuld op het aanvraagportaal. Van een dergelijke niet afgeronde aanvraag door eiseres is in het systeem ook niet gebleken. Bij de verdere beoordeling zal de rechtbank er dan ook van uitgaan dat eiseres de aanvraag niet voor 1 september 2020 heeft ingediend. Pas op 3 september 2020 heeft de minister een brief van eiseres ontvangen waaruit blijkt dat zij in aanmerking wil komen voor een Now-2 subsidie. Deze brief kan dan aangemerkt worden als eerste aanvraag. Niet in geschil is dat deze aanvraag te laat is.

7. Nu eiseres niet tijdig de aanvraag heeft ingediend heeft het UWV de aanvraag van eiseres op goede gronden afgewezen. De Now-regeling kent geen hardheidsclausule zodat het verzoek van eiseres om coulance ook niet kan worden gehonoreerd.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:3334](#)

JnB 2021, 580

Rechtbank Overijssel, 01-04-2021 (publ. 07-07-2021), ZWO AWB 20/1388, AWB 20/1390, AWB 20/1524, AWB 20/1831 en AWB 20/2055

college van burgemeester en wethouders van Oldenzaal, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo regeling) 2 lid 1, 10, 12 aanhef en onder b

TOZO. BEDRIJFSKREDIET. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht eisers aanvragen voor een bedrijfskrediet op grond van de Tozo regeling heeft afgewezen. Bij een aanvraag ligt het op de weg van eiser om aannemelijk te maken dat hij voldoet aan de voorwaarden om voor een bedrijfskrediet op grond van de Tozo regeling in aanmerking te komen. Met de door eiser gegeven verklaringen en overgelegde stukken heeft eiser het benodigde inzicht niet gegeven. Eiser heeft aangevoerd dat sprake is van onrechtmatige besluitvorming, omdat de Tozo-regeling ten tijde van de aanvraag van 30 maart 2020 nog niet was gepubliceerd. Eiser kon niet bij deze aanvraag al zien wat in de Tozo regeling was opgenomen. Deze beroepsgrond slaagt niet. De Tozo regeling (Besluit van 17 april 2020, datum publicatie 21 april 2020) betreft een tijdelijke voorziening die met terugwerkende kracht is ingegaan per 1 maart 2020. Bij besluit van 23 april 2020, dus na de inwerkingtreding en publicatie van de Tozo regeling, heeft verweerder op de aanvraag van 30 maart 2020 een beslissing genomen. Uit de gedingstukken volgt dat verweerder de aanvraag van 30 maart 2020 heeft getoetst aan de bepalingen in de Tozo regeling. In zoverre is dus geen sprake van onzorgvuldige dan wel onrechtmatige besluitvorming. De rechtbank acht hierbij nog van belang dat in het besluit van 23 april 2020 verweerder eiser heeft gewezen op de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen. Hiervan heeft eiser op 24 april 2020 gebruik gemaakt.

[ECLI:NL:RBOVE:2021:1387](#)

JnB 2021, 581

Rechtbank Noord-Nederland, 28-04-2021 (publ. 08-07-2021), LEE 20/2786

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Tijdelijke Overbruggingsregeling voor Flexibele Arbeidskrachten (TOFA) 2 onder a

TOFA. Vast staat dat eiser werkzaam is geweest in Oostenrijk en zijn werkgever ook in Oostenrijk is gevestigd. Hij is dan ook geen werknemer in de zin van de TOFA. Het loon dat hij ontving van zijn buitenlandse werkgever, is daarmee ook geen loon in de zin van de TOFA. Dat betekent dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden die onder 4.1. zijn genoemd. Als er niet wordt voldaan aan de voorwaarden die de TOFA stelt, moet verweerder de aanvraag weigeren. Dat volgt uit artikel 6 van de TOFA.

De rechtbank is van oordeel dat het argument van eiser dat sprake is van discriminatie, niet slaagt. In de toelichting bij de TOFA wordt uitgelegd dat de TOFA een crisismaatregel is voor flexwerkers die geen aanspraak kunnen maken op andere socialezekerheidsuitkeringen. In de TOFA staat eenvoud en robuustheid centraal, zodat de tegemoetkomingen snel kunnen worden toegekend en uitgekeerd. Verder wordt daarin toegelicht dat de afbakening van de doelgroep – de werknemers – alleen uitvoerbaar is als deze op basis van een zeer beperkt aantal eenvoudige criteria plaatsvindt, waarbij geen ruimte is om rekening te houden met bijzondere omstandigheden.

Aangezien de wetgever een gerechtvaardigd doel nastreeft en het middel om dat doel te bereiken proportioneel is, is de rechtbank van oordeel dat geen sprake is van een ongerechtvaardigd onderscheid. Daarbij betreft de rechtbank ook dat de Staat, als het gaat om sociaal-economisch beleid, in beginsel veel vrijheid heeft bij het maken van een dergelijk onderscheid.

[ECLI:NL:RBNNE:2021:1662](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2021, 582

MK ABRs, 07-07-2021, 201905257/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 3:9

Wetboek van Strafrecht 416, 417, 417bis, 437

Algemene plaatselijke verordening Rotterdam 2012 (Apv) 2:35, 2:36, 2:66, 2:67

APV. VERGEWISPLICHT. ONSCHULDPRESUMPTIE. Sluiting bedrijfspand en aanwijzing pand als vergunningsplichtig in de zin van de Apv. I.c. is de burgemeester niet nagegaan of het onderzoek van de deskundige in dit geval zorgvuldig is geweest. I.c. is de onschuldpresumptie van toepassing, alleen al omdat de besluiten van de burgemeester voor een groot deel zijn gebaseerd op bewijsmateriaal dat is ontleend aan de strafrechtelijke procedure tegen [persoon] ter zake van heling. I.c. heeft de burgemeester in strijd met de onschuldpresumptie gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2021:1465](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2021, 583

Conclusie staatsraden advocaat-generaal, 07-07-2021, 202006932/3/A3, 202002668/2/A3 en 202000475/2/A3.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2

Huisvestingswet

HUISVESTING. AWB. EVENREDIGHEIDSTOETS. Conclusie staatsraden advocaat-generaal Widdershoven en Wattel over de evenredigheidstoets door de bestuursrechter.

[ECLI:NL:RVS:2021:1468](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht: "Aanbeveling aan bestuursrechter: pas rechterlijke evenredigheidstoets aan".

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 584

MK ABRS, 07-07-2021, 202006133/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 44 lid 2

ASIEL. Ingangsdatum verblijfsvergunning. Bestuurlijke heroverweging. Bewijs van feiten die zich al voordeden tijdens de eerste asielaanvraag. Later bekend geworden informatie waaruit volgt dat een vreemdeling al eerder voldeed aan de vereisten voor verlening van een verblijfsvergunning kan ertoe leiden dat de staatssecretaris van een eerder besluit moet terugkomen. Artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 en het rechtszekerheidsbeginsel staan daar niet aan in de weg.

2. Op 24 maart 2016 heeft de vreemdeling een opvolgende asielaanvraag ingediend, waaraan hij hetzelfde asielrelaas ten grondslag heeft gelegd. Ter onderbouwing van dat relaas heeft hij een rapport overgelegd van het instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek van 9 december 2015 (hierna: het iMMO-rapport). De staatssecretaris heeft het asielrelaas naar aanleiding daarvan alsnog geloofwaardig geacht en aan de vreemdeling een asielvergunning verleend met ingang van 24 maart 2016, dat is de datum waarop de vreemdeling zijn opvolgende asielaanvraag heeft ingediend. [...]

4.1. De Afdeling stelt voorop dat de zaak waarover deze uitspraak gaat, verschilt van de zaken waarover de uitspraken van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:1430](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:1431](#) gaan. In die uitspraken gaat het om wijzigingen van beleid over hoe de staatssecretaris omgaat met zijn bevoegdheden. In deze uitspraak gaat het niet om een beleidswijziging, maar om bewijs van feiten die zich volgens de vreemdeling al voordeden toen hij zijn eerste asielaanvraag indiende.

4.2. Anders dan de staatssecretaris betoogt, kan een verzoek om bestuurlijke heroverweging ook leiden tot het verlenen van een verblijfsvergunning met een ingangsdatum vóór de datum van dat verzoek als het eerdere besluit, niet evident onjuist was. Ook later bekend geworden informatie waaruit volgt dat een vreemdeling al eerder voldeed aan de vereisten voor verlening van een verblijfsvergunning kan ertoe leiden dat de staatssecretaris van een eerder besluit moet terugkomen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 1 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:298](#), onder 3.1, staat artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 bij een besluit op een verzoek om bestuurlijke heroverweging niet in de weg aan het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met een eerdere ingangsdatum dan de datum van het verzoek om bestuurlijke heroverweging.

4.3. Het rechtszekerheidsbeginsel staat daar ook niet aan in de weg. Zoals de rechtbank namelijk terecht heeft overwogen, beoogt dat beginsel primair de belangen van de vreemdeling te beschermen en valt niet in te zien hoe die hier worden geschaad. Het belang van de vreemdeling is ermee gediend dat de staatssecretaris de asielvergunning laat ingaan op de datum waarop de vreemdeling aan de vereisten voor vergunningverlening voldoet. In een zaak waarin het slechts om de ingangsdatum van een vergunning gaat, weegt het belang van de staatssecretaris om eerdere besluitvorming niet opnieuw ter discussie te hoeven stellen, daartegenover minder zwaar.

4.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 1 februari 2019, onder 3.2, moet de staatssecretaris bij een verzoek om bestuurlijke heroverweging de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunning afstemmen op de datum waarop die vreemdeling aan alle vereisten voldoet. Hoewel de vreemdeling het iMMO-rapport pas heeft overgelegd bij zijn verzoek om bestuurlijke heroverweging en dit rapport is opgesteld na de afwijzing van de eerste asielaanvraag, blijkt uit het iMMO-rapport dat de vreemdeling al ten tijde van zijn eerste aanvraag voldeed aan de vereisten voor een asielvergunning. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1432](#)

JnB 2021, 585

MK ABRS, 07-07-2021, 202004552/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 44 lid 2

ASIEL. Ingangsdatum verblijfsvergunning bij opvolgende aanvraag en bestuurlijke heroverweging. Wijzigingen van beleid over hoe de staatssecretaris omgaat met zijn bevoegdheden. De ingangsdatum van het ambtsbericht is in dit geval bepalend voor de ingangsdatum van de asiolvergunning. Naar het oordeel van de Afdeling is dat geen onredelijk laat tijdstip, want uit het ambtsbericht valt niet af te leiden dat er een duidelijk 'omslagpunt' in de verslagperiode van het ambtsbericht is aan te wijzen vanaf wanneer vrouwen die werkzaam zijn in de publieke arena in Afghanistan een risicogroep vormen.

1. De vreemdeling komt uit Afghanistan. Op 29 oktober 2014 heeft zij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend (de eerste asielaanvraag). Daaraan heeft zij ten grondslag gelegd dat zij in Afghanistan werkzaam was als arts en de vrouw van een lid van de Taliban heeft geopereerd. Naar aanleiding daarvan zou de Taliban haar hebben bedreigd. De staatssecretaris heeft de asielaanvraag afgewezen bij besluit van 8 oktober 2015 (het eerdere afwijzende besluit). In dat besluit heeft hij zich op het standpunt gesteld dat de werkzaamheden van de vreemdeling als arts geloofwaardig zijn, maar de bedreigingen door de Taliban niet.

2. Volgens WBV 2017/2 heeft de staatssecretaris met ingang van 29 maart 2017 als het gaat om Afghanistan vrouwen die werkzaam zijn in de publieke arena, waaronder met name de gezondheidszorg, aangemerkt als risicogroep. Op 29 augustus 2017 heeft de vreemdeling voor de tweede keer om asiel gevraagd. Bij besluit van 4 januari 2018 heeft de staatssecretaris de gevraagde vergunning verleend en bij besluit van 29 april 2020 heeft hij de ingangsdatum daarvan gesteld op 29 augustus 2017. [...]

4.1. De Afdeling stelt voorop dat de zaak die voorligt in deze uitspraak verschilt van de zaak die voorligt in een andere uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:1432](#). In die uitspraak gaat het namelijk om nieuw bewijs van feiten die zich al voordeden ten tijde van de eerste asielaanvraag. In deze uitspraak gaat het om een wijziging van beleid over hoe de staatssecretaris omgaat met zijn bevoegdheden. In die beleidswijziging, waarmee de staatssecretaris een bepaalde groep vreemdelingen heeft aangemerkt als risicogroep, heeft hij aanleiding gezien de opvolgende asielaanvraag van de vreemdeling alsnog in te willigen.

4.2. De vreemdeling heeft zowel een verzoek om bestuurlijke heroverweging van het eerdere afwijzende besluit, als een opvolgende aanvraag ingediend.

4.3. Onder verwijzing naar de uitspraak van 22 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1759](#), onder 4.8, overweegt de Afdeling dat een verzoek om bestuurlijke heroverweging moet worden onderscheiden van een opvolgende asielaanvraag. Een verzoek om bestuurlijke heroverweging doet zich voor als een vreemdeling betoogt dat een eerder afgewezen asielaanvraag alsnog met terugwerkende kracht moet worden ingewilligd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, staat artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 bij een besluit op een verzoek om bestuurlijke heroverweging niet in de weg aan het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met een eerdere ingangsdatum dan de datum van het verzoek om bestuurlijke heroverweging. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 1 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:298](#), onder 3.1.

Heeft een vreemdeling geen verzoek om bestuurlijke heroverweging gedaan, maar enkel een opvolgende aanvraag ingediend, dan geldt onverkort het in artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 neergelegde uitgangspunt dat de staatssecretaris bij inwilliging de verblijfsvergunning asiel voor

bepaalde tijd verleent met ingang van de datum waarop hij de opvolgende aanvraag heeft ontvangen.

4.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 1 februari 2019, onder 3.2, moet de staatssecretaris bij een verzoek om bestuurlijke heroverweging de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunning afstemmen op de datum waarop die vreemdeling aan alle vereisten voldoet. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, heeft de staatssecretaris de opvolgende asielaanvraag ingewilligd omdat de vreemdeling valt onder een van de in WBV 2017/2 beschreven risicogroepen. Die beleidswijziging, die is ingegeven door eerdergenoemd ambtsbericht van 15 november 2016, is ingegaan op 29 maart 2017. Naar het oordeel van de Afdeling is dat gelet op wat hierover is aangevoerd geen onredelijk laat tijdstip, want uit het ambtsbericht valt niet af te leiden dat er een duidelijk 'omslagpunt' in de verslagperiode van het ambtsbericht is aan te wijzen vanaf wanneer vrouwen die werkzaam zijn in de publieke arena in Afghanistan een risicogroep vormen. Dat betekent dat er geen aanknopingspunt is om te oordelen dat de staatssecretaris voor een eerdere datum had moeten kiezen dan de datum van de beleidswijziging. Vanaf 29 maart 2017 voldeed de vreemdeling dus aan de vereisten voor verlening van een verblijfsvergunning asiel. Dit betekent dat de rechtbank ten onrechte de ingangsdatum van de verblijfsvergunning asiel heeft vastgesteld op 29 oktober 2014. Op die datum maakte de vreemdeling namelijk nog geen deel uit van een risicogroep. Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, betekent het feit dat hij een specifieke groep naar aanleiding van een ambtsbericht uiteindelijk aanwijst als risicogroep, niet zonder meer dat die groep bij aanvang van de verslagperiode waarop het ambtsbericht betrekking heeft, ook al een risicogroep was. In de regel wijst de staatssecretaris een bepaalde groep aan als risicogroep als gevolg van verschillende opeenvolgende gebeurtenissen. Het is dan doorgaans niet mogelijk een precieze datum aan te wijzen waarop de groep een risicogroep werd. Tot slot heeft de vreemdeling ook anderszins niet inzichtelijk gemaakt dat zij al voor 29 maart 2017 in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel.

[ECLI:NL:RVS:2021:1430](#)

JnB 2021, 586

Rechtbank Den Haag, 24-06-2021 (publ. 08-07-2021), NL21.8260

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1

ASIEL. Op basis van een grammaticale uitleg van het beleid met betrekking tot de vraag wanneer iemand in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van zijn/haar fundamentele politieke overtuiging, stelt de rechtbank vast dat eiseres volgens dit beleid aannemelijk moet maken dat zij een politieke overtuiging heeft die zo essentieel is voor haar identiteit en/of morele integriteit, dat niet mag worden gevraagd dat deze door haar wordt opgegeven. Anders verwoord, het moet gaan om een politieke overtuiging die zo bepalend is voor wie iemand is als persoon, dat het die persoon in zijn/haar diepste wezen zou aantasten als diegene die politieke overtuigingen niet zou mogen uiten. Indien eiseres dit aannemelijk maakt, dan mag verweerder dus ook niet van eiseres verlangen dat zij zich terughoudend opstelt bij het uiten van die fundamentele politieke overtuiging in haar land van herkomst of elders. Dat zou dan immers een verboden inbreuk op de identiteit en/of morele integriteit van eiseres opleveren.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:6785](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 587

MK ABRS, 05-06-2021, 202003242/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.77 lid 1 a

Vlv 1 (F)

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. De uitleg die het Hof van Justitie in het arrest G.S. en V.G. heeft gegeven aan het begrip 'openbare orde' in de Gezinsherenigingsrichtlijn geldt niet alleen voor situaties waarin de vreemdeling volgens de staatssecretaris een gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij is veroordeeld voor een strafbaar feit, maar ook voor de situatie dat de staatssecretaris van oordeel is dat een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt omdat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vlv.

9. De Afdeling is van oordeel dat uit de hiervoor geciteerde punten uit het arrest G.S. en V.G. [[ECLI:EU:C:2019:1072](#)] volgt dat de in dat arrest gegeven uitleg aan het begrip 'openbare orde' in de Gezinsherenigingsrichtlijn niet alleen geldt voor situaties waarin de vreemdeling volgens de staatssecretaris een gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij is veroordeeld voor een strafbaar feit, maar ook voor de situatie dat de staatssecretaris van oordeel is dat een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt omdat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vlv. Daarbij acht de Afdeling van belang dat er van een vreemdeling, aan wie artikel 1(F) van het Vlv is tegengeworpen, zeer ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vlv. Dat die vreemdeling niet strafrechtelijk is veroordeeld voor die zeer ernstige misdrijven betekent niet dat hij ze niet heeft gepleegd, omdat de reden dat die vreemdeling niet strafrechtelijk is of wordt vervolgd of veroordeeld gelegen kan zijn in andere redenen dan de vraag of een vreemdeling strafrechtelijk gezien schuldig is. [...] Weliswaar gaat het arrest G.S. en V.G. specifiek over de situatie dat een vreemdeling is veroordeeld voor het plegen van een strafbaar feit, maar de onderliggende redenering van het Hof is niet beperkt tot die specifieke situatie. [...]

11. De vreemdeling betoogt daarentegen terecht dat de Nederlandse wet- en regelgeving niet in lijn is met de Gezinsherenigingsrichtlijn en het arrest G.S. en V.G. In artikel 3.77, vierde lid, van het Vb 2000 is de individuele beoordeling als bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn geïmplementeerd. In die bepaling in het Vb 2000 staat dat die individuele beoordeling moet worden verricht als artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 (veroordeling voor een misdrijf) van toepassing is. In die bepaling staat dus niet dat die individuele beoordeling moet worden verricht als de staatssecretaris van oordeel is dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde als bedoeld in artikel 6 van de Gezinsherenigingsrichtlijn omdat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vlv (artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000). Echter, dit leidt niet tot gegrondverklaring van het hoger beroep, omdat de staatssecretaris in deze zaak die individuele beoordeling dus wel heeft verricht.

[ECLI:NL:RVS:2021:1443](#)

JnB 2021, 588

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 06-07-2021, NL21.136
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3, 5

EU Handvest 4, 6

DUBLINVERORDENING. Malta. Einduitspraak na tussenuitspraak. EASO verschaft geen nadere feiten en omstandigheden aan de rechtbank. De rechtbank verbiedt de Dublin-overdracht omdat niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan en er geen garantie bestaat dat eiser na overdracht gevrijwaard zal blijven van schendingen van artikel 3 EVRM/ artikel 4 Handvest en artikel 5 EVRM/artikel 6 Handvest.

De rechtbank heeft reeds eerder geoordeeld dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ondeelbaar is. Gelet op de grootschalige pushbacks, de structurele tekortkomingen in de capaciteit en kwaliteit van de opvang, de structurele detentie van migranten en de erbarmelijke omstandigheden waaronder migranten worden gedetineerd, de gebrekkige procedure om op te komen tegen vreemdelingendetentie waarbij toegang tot de rechter en toegang tot rechtsbijstand niet zijn gewaarborgd en de hulpvraag van Malta aan EASO waaruit blijkt dat Malta erkent en onderkent dat ze reeds gedurende drie opvolgende jaren niet voldoen aan de Unierechtelijke eisen als het gaat om de asielprocedure is voor de rechtbank helder dat ten aanzien van Malta niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Dat de bovenstaande vaststelling door de rechtbank mede betrekking heeft op Dublinclaimanten blijkt (óók) uit de toegewezen interim measure van 30 juni 2021. Het EHRM verbiedt de overdracht van een Dublinclaimant aan Malta omdat Malta geen garantie geeft dat de Dublinclaimant na overdracht niet in een situatie terecht zal komen die in strijd is met artikel 3 EVRM. De rechtbank zal in de onderhavige zaak ook de Dublin-overdracht verbieden omdat niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan en er geen garantie bestaat dat eiser na overdracht gevrijwaard zal blijven van schendingen van artikel 3 EVRM/ artikel 4 Handvest en artikel 5 EVRM/artikel 6 Handvest.

De rechtbank heeft verweerder ter zitting de vraag voorgehouden of hij bereid is zich nader te vergewissen van de actuele feiten en omstandigheden door zich tot de Maltese autoriteiten te wenden indien de rechtbank hem daartoe een opdracht geeft. Verweerder heeft aangegeven daartoe niet bereid te zijn omdat hij uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder heeft, desgevraagd, aangegeven evenmin bereid te zijn om voor eiser individuele garanties te vragen en verkrijgen dat eiser zal worden opgevangen in een locatie die in overeenstemming is met het Unierecht en dat hij gevrijwaard zal blijven van onrechtmatige vreemdelingendetentie. Verweerder heeft zich ook na de tussenuitspraak en de nadere door eiser overgelegde stukken op het standpunt gesteld onverkort uit te (mogen) gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De rechtbank zal gelet op deze proceshouding van verweerder zelf voorzien in de zaak. Het is immers duidelijk dat indien de rechtbank volstaat met het gegrond verklaren van het beroep en verweerder opdraagt opnieuw te beslissen met inachtneming van deze uitspraak hij hieraan geen gevolg zal geven. De rechtbank zal daarom bepalen dat verweerder eiser dient toe te laten tot de nationale asielprocedure. Ter vermijding van ieder misverstand zal de rechtbank verweerder hiertoe ook een uitdrukkelijke opdracht geven.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:6931](https://eclis.nl/RBDHA:2021:6931)

JnB 2021, 589

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 07-07-2021, NL19.20920
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32 18, 40 lid 2

Richtlijn 2011/95/EU 4 lid 1 lid 2

PROCEDURERICHTLIJN. Einduitspraak na beantwoording prejudiciële vragen. Opvolgende aanvragen. Documenten. Samenwerkingsplicht. Beleid en besluit in strijd met Unierecht. Beroep gegrond.

Op 10 juni 2021 [[ECLI:EU:C:2021:478](#)] heeft het Hof van Justitie de vragen van de rechtbank over het categoriaal ter zijde schuiven van documenten en het niet onverkort invulling geven aan de samenwerkingsplicht bij opvolgende aanvragen beantwoord.

De rechtbank stelt vast dat de vaststelling of een element of bevinding “nieuw” is enkel een feitelijke beoordeling behelst waarbij “de verwijtbaarheid” geen rol speelt.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft het Hof uitgelegd dat de ontvankelijkheidsbeoordeling een lage drempel kent. Het Hof heeft het vereiste “aanzienlijk groter maken” niet verder uitgelegd. Uit het arrest van het Hof blijkt echter dat alleen als een opvolgende aanvraag wordt ingediend zonder nieuwe bewijzen of argumenten kan worden afgezien van een inhoudelijke beoordeling van elementen en bevindingen die aan een opvolgende aanvraag ten grondslag worden gelegd. De rechtbank leidt uit het arrest af dat het Hof een duidelijk onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheidsbeoordeling en de inhoudelijke beoordeling van de nieuwe elementen en bevindingen. Op het moment dat de lidstaat de inhoud van de elementen en bevindingen onderzoekt is de drempel van de ontvankelijkheid reeds genomen, zodat de waardering van die elementen en bevindingen niet ten grondslag kan worden gelegd aan de beslissing om een opvolgende aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.

Het Hof heeft geen uitspraak gedaan, en dat heeft de rechtbank ook nadrukkelijk niet gevraagd, hoe vervolgens de documenten die in een opvolgende procedure worden overgelegd en die worden gekwalificeerd als nieuwe elementen en bevindingen moeten worden gewaardeerd bij de beoordeling of alsnog internationale bescherming moet worden verleend.

Om de bewijswaarde van documenten goed te kunnen beoordelen zal verweerder bij zijn beoordeling nadere feiten en omstandigheden moeten betrekken zoals bijvoorbeeld de aard van de documenten, hoe eiser aan de documenten is gekomen, waarom eiser vindt dat deze documenten zijn relaas ondersteunen en of dergelijke documenten in het land van herkomst gangbaar zijn ondanks dat Bureau Documenten niet over referentiemateriaal beschikt en ondanks documentenonderzoek geen uitspraken gedaan kunnen worden over de echtheid van deze documenten. Verweerder zal zich dus dienen te vergewissen van dit soort feiten en omstandigheden door eiser actief te bevragen en dus door eiser in de gelegenheid te stellen hierover te verklaren in een gehoor. Verweerder kan zich dan ook in beginsel niet beperken door eiser enkel toe te staan deze informatie op de M35-O te vermelden en te reageren in een zienswijze, maar zal eiser -om tot een zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd besluit te komen- in persoon moeten horen. Bij de beoordeling van opvolgende aanvragen geldt de samenwerkingsplicht onverkort. Dit betekent dat verweerder ook bij opvolgende aanvragen gehouden is om zich te vergewissen of er aanleiding bestaat een FMO op grond van artikel 18 van de Procedurerichtlijn te doen verrichten. Verweerder zal bovendien actief en welwillend moet onderzoeken en kenbaar moeten beoordelen of aan een verzoeker het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:6993](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2021, 590

MK ABRS, 01-07-2021, 202102219/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:22

PROCESRECHT. Ten onrechte geconstateerde gebrek gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb. Vreemdeling heeft niet de gelegenheid gehad om zijn zienswijze te geven op de onderzoeksresultaten van Bureau Documenten.

De vreemdeling klaagt in zijn tweede grief terecht dat de rechtbank ten onrechte het geconstateerde gebrek heeft gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:609](#)) leent een gebrek dat herstel behoeft zich in beginsel niet voor toepassing van dat artikel, tenzij evident is dat de belanghebbende door het gebrek niet is benadeeld. Doordat de staatssecretaris in strijd met artikel 119 van het Vb 2000 en paragraaf C1/2.12 van de Vc 2000 geen nieuw of aanvullend voornemen heeft uitgebracht, heeft de vreemdeling niet de gelegenheid gehad om zijn zienswijze te geven op de onderzoeksresultaten van Bureau Documenten terwijl hij die gelegenheid wel had moeten krijgen. Omdat hij die gelegenheid niet heeft gehad, is de vreemdeling al daarom in zijn belangen geschaad. Dat de vreemdeling in de periode tussen zijn asielverzoek en het besluit zelf onderzoek had kunnen doen naar de documenten doet daar niet aan af. Van de vreemdeling kon niet worden verwacht dat hij eerder dan bij gelegenheid van het eerste gehoor de documenten overlegde en het lag niet op zijn weg te anticiperen op een onderzoek door het Bureau Documenten. Niet evident is dat hij door het gebrek niet is benadeeld.

[ECLI:NL:RVS:2021:1426](#)

[Naar inhoudsopgave](#)